U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: T. V. H.,** zastoupený Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 6, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 36 A 27/2010 - 33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zastavil řízení o žalobě stěžovatele na ochranu proti nečinnosti Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „Policie ČR“), a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ze soudního spisu je patrno, že stěžovatel se žalobou podanou dne 29. 12. 2009 u Krajského soudu v Brně domáhal uložení povinnosti Policie ČR vydat rozhodnutí o žádosti stěžovatele o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (dále jen „žádost“), podané u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji a vedené pod č. j. CPBR-16916/CI-2009-064061, do tří dnů od právní moci rozsudku, a požadoval náhradu nákladů řízení. Podáním ze dne 10. 3. 2010, doručeným krajskému soudu téhož dne, vzal stěžovatel žalobu zpět s tím, že Policie ČR dne 8. 3. 2010 rozhodla o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu

stěžovatele. Stěžovatel současně navrhl, aby krajský soud uložil žalované Policii ČR povinnost nahradit mu náklady řízení, neboť žaloba byla podána důvodně.

Krajský soud usnesením ze dne 27. 10. 2010, č. j. 36 A 27/2010 - 33, ve výroku I. řízení zastavil a ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že nebylo žádných pochyb o projevu vůle stěžovatele žalobu vzít zpět, rozhodl o zastavení řízení. Ve vztahu k výroku II. o nákladech řízení shledal ve smyslu § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), důvody hodné zvláštního zřetele pro to, aby stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení, jež by mu podle § 60 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. jinak náležela. Odvolal se přitom na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), a Ústavním soudem v nálezech ze dne 8. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 439/06, a ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 828/06 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), jakož i soudní a správní spis.

Krajský soud vycházel ze zjištění, že žádost ze dne 29. 7. 2009 podaná u Zastupitelského úřadu v Hanoji byla postoupena žalované Policii ČR dne 9. 9. 2009, která do podání žaloby dne 29. 12. 2009 činila úkony zachycené ve správním spise (výslech stěžovatele v Hanoji, žádost o ověření studia, oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim). Přesto stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Na základě těchto skutečností krajský soud vyhodnotil žalobu jako účelově podanou, neboť ze správního spisu je patrno, že žalovaná Policie ČR činná byla. V době podání žaloby bylo stěžovateli zřejmé, že o jeho žádosti bude rozhodnuto, což se také stalo. Podle názoru krajského soudu se tedy ze strany žalované Policie ČR o nečinnost nejednalo, neboť prováděla úkony za účelem vydání rozhodnutí, které také vydala, a proto krajský soud aplikoval ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. a náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků nepřiznal.

Stěžovatel proti usnesení krajského soudu podal kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. a v kasační stížnosti stěžovatel popsal, z jakých důvodů považuje žalobu na ochranu proti nečinnosti za důvodnou. Uvedl, že žalovaná Policie ČR byla o žádosti povinna rozhodnout podle § 169 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, do 60 dnů ode dne podání žádosti zastupitelskému úřadu, tedy ode dne 29. 7. 2009. Jelikož tak neučinila, obrátil se stěžovatel na nadřízený správní orgán žalované se žádostí o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř."). Ani ten však neučinil žádné kroky ve smyslu § 80 odst. 4 s. ř., proto stěžovatel podal dne 29. 12. 2009 žalobu na ochranu proti nečinnosti. Krajský soud sice v napadeném usnesení uvádí, že žalovaná Policie

ČR v dané věci činila nějaké úkony, nicméně se už dále nijak nezabýval možností, zda k činění těchto úkonů byla oprávněna, či nikoliv, a nezkoumal ani samotnou povahu úkonů. Krajský soud tedy na nečinnost nahlíží tak, že správní orgán, který nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě a ani nepožádal o přiměřené prodloužení ve smyslu § 80 odst. 4 písm. d) s. ř., ale činí nějaké úkony ve věci účastníka řízení - bez ohledu na povahu a oprávněnost těchto úkonů, nemůže být nečinný. Takový závěr je dle stěžovatele zcela nesprávný a domnívá se, že krajský soud měl posuzovat též oprávněnost takových úkonů. Na závěr stěžovatel zmínil, že jeho případ není ojedinělý a že krajský soud vydal 26 usnesení ze dne 26. 1. 2010 a ze dne 28. 1. 2010, jimiž řízení o žalobě zastavil a přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení ve skutkově obdobném případě.

Ve světle výše uvedeného má stěžovatel za to, že jeho kasační stížnost je důvodná, neboť napadené usnesení krajského soudu je v celém rozsahu nezákonné. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud toto usnesení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

S ohledem na změnu působnosti žalované Policie ČR podle § 161 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro období, v němž Nejvyšší správní soud rozhodoval, zdejší soud pokračoval v řízení o kasační stížnosti s Ministerstvem vnitra, na které odpovídající působnost původně žalované Policie ČR podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 33 téhož zákona od 1. 1. 2011 přešla. Ministerstvo vnitra jako žalovaný podalo vyjádření ke kasační stížnosti, v němž uvedlo, že postup krajského soudu po podání zpětvzetí byl zcela v souladu se zákonem, stejně jako rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které bylo patřičně odůvodněno. Dále uvedlo, že důvod k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v daném případě nebyl, neboť z průběhu celého řízení nečinnost nevyplývá. Stejně jako krajský soud považuje podání žaloby za účelové. Uzavřel, že napadené rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je plně v pravomoci krajského soudu, o čemž ve skutkově shodné věci rozhodl i Ústavní soud v usnesení ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2344/10, http://nalus.usoud.cz. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Stěžovatel podal kasační stížnost pro důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, jak tomu je i v nyní posuzované věci, lze podat kasační stížnost pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 3 Azs 32/2003 - 92).

Nejvyšší správní soud se před jejím věcným posouzením zabýval přípustností kasační stížnosti. Přestože zjistil, že stěžovatel tvrdil, že napadl usnesení krajského

soudu v celém jeho rozsahu, neshledal námitky, formálně brojící proti výroku o zastavení řízení, přípustnými. Výrok o zastavení řízení vycházel ze zcela jednoznačného zpětvzetí žaloby stěžovatelem. Nejvyšší správní soud neměl nejmenších pochyb o tom, že stěžovatel prostřednictvím kasační stížnosti fakticky neusiluje o změnu tohoto výroku, resp. dosažení jiného výroku. Stěžovatel totiž zpětvzetím žaloby nemohl zamýšlet nic jiného než dosáhnout právě výroku o zastavení řízení. Za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatele není a z povahy věci ani nemůže být jiný výrok, jímž by krajský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojí námitky proti výroku o zastavení řízení fakticky jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, resp. s ním souvisejícímu procesnímu postupu krajského soudu. Takové stížní námitky jsou však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti ve zbývající části Nejvyšší správní soud přihlédl i k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozlišil přitom situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

Nepřípustnost stížních námitek směřujících do výroku o zastavení řízení pak v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I v této části proto bylo třeba kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Ostatně Nejvyšší správní soud již ve skutkově obdobných případech rozhodoval (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 5 Ans 1/2011 - 66, č. j. 2 Ans 1/2011 - 63 a č. j. 2 Ans 2/2011 - 66), přičemž devátý senát neshledal důvody, pro něž by se od dřívějších rozhodnutí zdejšího soudu měl odchýlit.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu